D I E V A S   Y R A

x-x-x-x-x-x-x-x

pievą rodo tvarkingi bei tiksliški buviniai

Yra loginė aikšmė, aksioma, t.y. savaime aiški, neginčytina tiesa, būtent,: medžiagos dalelių, pvz. atomų, molekulių ir t.t., organizacija, - tvarkinga, planinga, tiksliška rikiuotė - yra protavimo atspindys bei rezultatas. Pvz., laikrodyje, kiekviename jo ratelyje, kiekvienoje smulkiausioje jo dalelėje yra labai sudėtingas medžiagos dalelių planas, organizacija, tvarka. O atskiros laokrodžio dalys, būdamos pačios atskirai planingos, ir be to, tiksliškai suderintos. Sakau "tikščiškai:", t.y. taip, kad visos mechanizmo dalys sutartinai judėdamos, viena antrą veikdamos, tarnauja vienam dalykui, sakytume, tikslui - sukti laikrodžio rodyklėms.

Iš to vieno fakto, kad laikrpdyje yra sudėtingas planas, sudėtinga medžiagos dalelių rikiuotė organizacija, ir, be to, darnus, vieningas veikimas, tiksliškumas, sprendžiame, kad laikrodis yra ne savaime atsiradęs, ne savaradis, bet protavimo atspindys bei protavimo dašinys arba rezultatas.

Visos gyvosios būtybės, ypač gamtos stebūklas žmogus, yra dar sudėtingesni ir dar tiksliškesni medžiagos dalelių deriniai. Kiekvienas gyvūnas, ypač sakau, žmogus, yra milijardus kartų sudėtingesnis už laikoredį.

Bijologai sako, kad net gyvoji ląstelė yra sudėtingesnė už sudėtingiausią fabriką. Taigi, kiekviena ląstelė, o juo labiau žmogus, yra ne savaradis padarinys. Vadinasi, turi būti Didysis Protas, kuris gamtos stebūklą, pirmąjį žmogų, yra sukūręs, ir kuris dabar to pirmojo žmogaus palikuonis nuolatos kuria.

Stebint naujų žmonių nuolatinį gimimą, mums gali kilti klaidingas įspūdis, kad dabar naujus žmones sukuriąs nebe Dievas, bet patys žmonės, būtent tėvai. Be abejo, galima sakyti, ka kad naują mašiną, fabriką ... sukuria žmogus, žmogaus planuojantis protas. Architektas, sakysime, norėdamas, kad iškiltų naujas meniškas pastatas, atsidėjęs turi ilgai galvoti, planuoti, padaryti smulkius kiekvienos būsimojo pastato dalies brėžinius. O tėvai, norėdami, kad jiems gimtų naija atžala, neprojaktuoja, nedaro būsimojo kūdikio brėžinių. Stebūklingąjį padarą, sudėtingesnį už sudėtingiausias mašinas, ~~pir~~ naująjį žmogų kūdikį sukuria ne žmogaus - ne tėvo ir ne motinos - protas, ir juo labiau ne aklos bijologinės lytinės jėgos, neturinčios proto, ne tėvo ir motinos gimdomieji padargai, neturintys proto.

Naują žmogų dabar sukuria visagalis Dievas per savo sukurtas priemones. Dievas

per savo sukurtas bijologines jėgas, bijologinius gimdomuosius padargus, sukuria kūdikį iš tėvo ir motinos kūno, sukuria po motinos širdimi, sukuria pagal savo nustatytus gyvybės prasidėjimo, pavaldėjimo ir kitus bijologinius dėsnius.

Dabar kiekvienas žmogus ir kiekvienas gyvis prasideda iš mažo pradmens - iš gemalo. Paukkčio gemalą vadinamė kiaušinius, žuvies gemalą - ikru, augalo gemalą - sėklą, ir t.t. Gemalo, pvz_, paukščioč kiaušinio vidinė sandara yra visiškai nepanaši į būsimojo gyvio, t.y. paukščio , vidinę sandarą bei išorinę išvaizdą. Gemalas - tai nėra sumažintų matmenų gyvis, tai nėra gyvuo sąmaža, miniatizra. Ir vis dėl to gemale yra užplanuotas tam tikros xxx rūšies v bei veislės gyvis su visomis savo rūšiai bei veislei būdingomis savybėmis. Todėl, žinant gemalo kilmę, tėvus, kiekvienam iš anksto būna aišku, koks gyvis iš to gemalo, pvz. paukščio kiaušinio, išsivystys išraidos: ar žvirblis, ar gegutė, ar višta.

Tokiuose pažiūrėti menkuose medžiagos gabalėliuose, gemaluose, paslaptingai slypi būsimieji gyvi organizmai, sudėtingesni už sudėtingiausias mašinas. Todėl gyvūno, pvz. paukščio, gemalas, kiaušinis, yra nuostabesnis už patį gyvūną - paukštį. Tad kaip gi galėjo

neprotaujanti gamta atsitiktinai sukurti tokį stebūklingą gyvybinį pradmenį, kokio nepajėgia sukurti net mokslo genijai ?

Sakyti, kad didįjį gamtos stebūklą, pirmąjį žmogų, ir dabartinius žmones bei jų gemalus sukurią ne Dievas, ne Visagalis Protas, tai neigti minėtąją aksiomą, loginę aikšmę, savaime aiškią, neginčytiną tiesą, kad sudėtingą, planingą, sistemingą, tiksliškai veikiantį mechanizmą gali sukurti tik protas. Vadinasi neigti Didžiojo Proto buvimą, - tai neigti minėtąją aksiomą, tai būti be logikos.

Dievą rodo nebūtini buviniai
(t.y. buviniai, kurie yra, bet kurių galėtų ir nebūti, neegzistuoti)

Kiekvienas faktas, kiekvienas reiškinys turi savo buvimo priežastį, turi savo buvimo grįstą - priežastį, kuri reikalauja to fakto buvimo. Pvz matome šalia kelio akmenį. Šiam faktui, kad šis akmuo guli čia, o ne te., turi būti lemiančioji priežastis, lemiantis veiksnys. Ta priežastis, kuri reikalauja fakto buvimo, ta priežastis, kuri lemia faktą, gali būti arba dalyko, .pvz. minėtoje akmens, išorėje, arba dalyko,(akmens) esmėje, viduje.

Klausiame : kur yra priežastis, kur yra grįstas minėtojo fakto, kad šis akmuo guli čia, o ne kur kitur ? Akmens esmė nereikalauja, kad jis būtinai gulėtų prie tako. N e akmens esmė lemia šį faktą. Vadinasi, šio fakto, kad akmuo yra čia, o ne ten, yra pareikalavęs akmeniui pašalinis veiksnys, išorinė priežastis, pvz. žmogaus ranka.

Dabar paimkime kitą faktą. Visata yra sudaryta iš stambesnių bei smulkiasnių medžiagos vienetų. Kiekvienas atskiras medžiagos vienetas, pvz. atomas, yra ribotas. O ribotų vienetų suma bei kiekis visuomet taip pat yra ribotas. Todėl ir visatoje esančių medžiagos vienetų kiekis yra ribotas.

Sakyti, kad visatoje medžiagos vienetų kiekis esąs beribis, begalinis, turi teisę tik poetas, bet ne filosofas, ne matematikas ir ne astromomas. Kiek yra visatoje medžiagos vienetų, mes tiksliai matematiškai pasakytti negalime. Bet, kalbėdami algebriškai, mes galime pasakyti, kad visatoje esančių medžiagos vienetų kiekis yra lygus ribotam skaičiui a . Tai faktas, Kas šio fakto reikalauja? Gal šio fakto reikalauja medžiagos vieneto, pvz. atomo, esmė, ar gal pašalinis veiksnys, esantis šalia medžiagos ? Pažvelkime į atomo esmę. Ir ką pamatysime ? Pamatysime, kad atomo esmė nereikalauja, kad visa oje atomų kiekis

būtų šioks ar toks, kad jų ,pvz. būtų vienas, du, trys ar milijonų milijonas. Jeiguna atomo esmė reikalautų, kad atomų sk kčius būtų toks ar šioks, tai pažizrėję į atomą, tarsi į knygą, mes tuojau suvoktume, kiek jų visatoje turėtų būti.

Atomo esmėje nėra reikalavimo, nei kad jis pats egzistuotų, nei kad kiti panašūs vienetai egzistuotų, nei kad toks jų skaičius egzistuotų. Iš atomų esmės aišku, kad jų galėtų nebūti nė vieno. O vis dėl to yra, ir jų skaičius yra a . Tai faktas. Kas šio fakto reikalauja ? Atsakome: jei ne atomo esmė, tai - pašalinis veiksnys. Atomo esmėje tokio reikalavomo nėra. (Atomo esmė reikalautų savo buvimo, jei atomas turėtų būties pilnatį. Apie tai žr. sekančiame straipsnyje).

Vadinasi, to fakto reikalauja šalia atomb esantis veiksnys - ağomų Kūrėjas, sukūręs tokį jų kiekį:, kokį dabar turime.

O kas reikalauja to fakto, kad pats atomų Kūrėjas egzistuotų: ar to Kūrėjo esmė, ar kitas, pašalinis veiksnys, aukštesnis už tą Kūrėją, t.y. Kūrėjo Kūrėjas ?

Jeigu atomų Kūrėjas turėtų savo Kūrėją, tai vėl klaustume, kas reikalauja, kad Kūrėjo

kūrėjas egzistuotų. Vienų už kitus aukštesnių kūrėjų eilė negali būti begalinė, nes prileidę, kad eilė galinti būti begalinė, mes prieitume loginį absurdą, kad viskas sukurta, bet visų tų sukurtų daiktų kūrėjo nėsą.

Vadinas, jeigu mes matome, kad yra buvinių nebūtinų, vadinasi, sukurtų, tai turime daryti loginę išvadą, kad turi būti ir niekieno nesukurtas, savabūtis buvinys Dievas, kurio buvimo reikalauja jo esmė, jo būties charakteris.

<u>Šis savabūtis buvinys Dievas turi būti drauge ir pilnabūtis, t.y. turi turėti būties pilnatį</u>

1. Jis turėtų būti <u>gyvas</u>.

2. Jis turėtų būti <u>vientisas</u>, t.y. nesudėtas nesulipdytas, kaip , pvz. žmogaus organizmas, iš dalių, iš atomų iš molekulių ...

3. Jis turėtų būti <u>dvasiškas</u>, t.y. nemedžiagiškas, nepačiupinėjamas, nepasveriamas.

4. Jis turėtų būti <u>protingas</u> <u>bei</u> <u>sumaningas</u>, intelektingas, turintis tobulą, absoliučiai tobulą sumanį (protavimo jėgą, intelektą) ir todėl viską, t.y. visą savo paties ir visų savo buvinių būtį suvokiantis iš karto, t.y. be laiko trukmės, per laiko nulį.

5. Jis turėtų būti <u>visagalis</u>.

6. Jis turėtų būti savaimingas, t.y. egzistuojantis savaime, niekieno nesukurtas, turintis savo būtį iš savęs -savabūtis.

Mūsų matomųjų buvinių būties kiekis, t.y. jų turimoji būtis, kaip minėta, labai ribota, netobula. Jų būtis - tai tarsi tik šešėlis, tarsi tik atspindys palyginti su ta pilnąja, tobuląja, didingąja būtimis, su ta būties jūra, su Būties Pilnatimi. , kurios mes tiesa, nematome, bet kuri yra galima, t.y. galinti būti, ir kurios esmę protaudami bent iš dalies suvokiame. Ar jos buvimą galima įrodyti?

Įrodyti, kad ši tobuloji, pilnoji būtis tikrai yra, dar kartą trumpai prisiminkime minėtą faktą, kad atomo esmėje nėra reikalavimo, nei kad jis pats egzistuotų, nei kad kiti panašūs vienetai egzistuotų, arba, atomo esmėje, medžiagos esmėje nematome to, kad rodytų, kad ji yra savabūtė, kas rodytų jos savabūtystę. Kas gi tad rodo, kad medžiaga yra sukurta, kad ji - nesavabūtė?

Teiginys: tai rodo medžiagos, jos atomų netobulumas, nepilnabūtiškumas.

Šį teiginį galima taip įrodyti :

Medžiagos bei jos atomų, jos dalelių būtis tikrai yra netobula, nevisa, nepilna. Medžiagos attomai yra nepilnabūčiai, nevisabūčiai. Tai aiškus faktas. Matydami šį faktą, klausiame:

Ar nepilnos būties buvinys, nepilnabūtis buvinys, gali ar negali savo būtį turėti iš savęs, iš savo esmės, t.y. ar jis gali ar negali būti savabūtiškas, savabūtis, nesukurtas??

Kas gi yra savabūtystė ? Ką gi reiškia savo būtį turėti iš savęs:, ką gi reiškia būti savabūčiu ?

Savabūtystė yra visų buvinio savybių pagrindas, grįstas, šaknis, šaltinis, ištaka ... Savabūtystė, kaip visų buvinio savybių pagrindas, bei ištaka, yra tobuliausia buvinio savybė, yra visų savybių savybė - tai absoliučiai tobula savybė ir šią absoliučiai tobulą savybę gali turėti tik tas, kas pats yra absoliučiai tobulas, kas turi absoliučiai tobulą, visą galimą būtį - tik pilnabūtis, visabūtis buvinys.

O gi mūsų regimieji buviniai, kaip minėta, yra netobuli, yra nepilnabūčiai, nevisabūčiai, todėl jie yra ir nesavabūčiai, jie savo būtį turi ne iš savęs , bet iš pašalio. Jų būtis yra gauta, jų būtis - sukurta. Todėl aišku, kad turi būti ir nesukurtas, t.y. savabūtis pilnabūtis buvinys - Dievas.

Gyvūnų raidos teorija

Darvino ir materialistų nuomone, atvėsus žemės rutuliui, (gal prieš milijardą ar kelis milijardus metų) ėmęs ir atsiradęs labai nesudėtingas gyvūniukas - gal net ir ne vienas. Iš to gyvūniuko, pasak Darvino, išraidojusi, raidos būdu išsivysčiusi visa gyvūnija.

Darvinas apie gyvūnijos pradžią ir jos raidą rašė ir kaip filosofas, ir kaip biologas. Kalbėdamas kaip filosofas, Darvinas savo didžio jo veikalo "Rūšių atsiradimas" pabaigoje rašo:

"Didinga yra ši pažiūra į gyvybę, kad ji su visomis savo galiomis buvo iš pradžių Tvėrėjo įdiegta tik nedaugeliui formų (t.y. pirmykščių gyvūniukų - aut.) arba tik vienai formai, ir kad tuo tarpu, kai mūsų planeta pagal nekintamus traukos dėsnius tebeskrieja savo ratu, iš tokio paprasto pradmens išraidojo ir dabar tebraidoja nesuskaitomos tobuliausios ir gražiausios gyvūnų rūšys." (Žr). Čarzlo Darvino "Rūšių atsiradimas" Vilnius, 1959 m. p538)

Matome, kad Darvino būta ne materialistiš tiškų, ne bedieviškų pažiūrų. Net gi materialistai teigia, kad Dievo nėsą ir todėl pirmasis Darvino sugalvotasis gyvūniukas, atvėsus žemei, gal prieš milijardą ar kelis milijardus metų_, atsiradęs savaime, t.y. vei-

kiant tik grynoms, aklomb, neprotaujančioms gamtos jegoms.

Darvinas teigė, kad vieno pirmykščio ar keletą pirmykščių gyvūniukų palikuonys po truputį kitę. Kintant, juose atsitiktinai atsirasdavę tobulesnių savybių.

Pirmykščio gyvūniuko palikuonys ėmę tarpusavyje kovoti dėl būvio. Būvio kovoje gyvūniukai su tobulesnėmis savybėmis pergalėdavę menkesnius gyvūniukus. Tuo būdu būvio kova menkesnius naikindama, o tobulesnius palikdama dariusi tobulesniųjų gyvūnų atranką. Tuo būdu gyvūnija žemėje po truputėlį, palaipsniui vis tobulėjusi ir šakojusis į skirtingas rūšis.

Šie trys Darvino (ir mūsų materialistų) teginiai: a) nuolatinio atsitiktinio kitimo, b) kovos dėl būvio ir c) - atrankos - yra pagrindiniai, kuriais remiasi visa jo paskelbtoji mechahaninė bijologija.

K R I T I K A

Būvio kovos gamtoje nėra - yra tik gyvūnų tarpusavio pusiausvyra.

Darvinas teigė, kad gamtoje esanti būvio kova. Tačiau akyliau gamtą stebint, galima pamatyti, kad tokios ž ūtbūtinės kovos, kokią kokią skelbė Darvinas - kovos visų prieš

visus - gamtoje nėra. Gyvūnijoje matome darną, tiksliau, pusiausvyrą. Gamta yra taip sutvarkyta, kad gyvūnai gali vieni šalia kitų gyventi). Tiesa, mėsėdžiai gyvūnai minta žolėdžiais, bet jie žolėdžių neišnaikina. Žolėdžių pakanka ir mėsėdžiams išmaitinti, ir savo rūšiai išlaikyti.

Toks pat darnus ir pastovus kiekio santykis yra ir vandens gyvūnų tarpe: mažesni maitina didesniuosius, bet kiekio santykis ir čia išlieka pastovus - nė vienų nepasidaro per daug: visų lieka tiek, kiek reikia savo rūšiai išlaikyti.

Šio gamtos reiškinio, šios nuolatinės pusiausvyros, kaip vieni minta kitais, bet vieni kitų neišnaikina, Darvino teorija mums įtikinamai išaiškinti negali. Iš kur gamtoje ta atkivaizdi kryptis išlaikyti nuolatinę gyvūnų pusiausvyrą? Čia peršasi išvada, kad laikyti gamtą vien aklų jėgų žaismu yra per daug nerimta, vaikiška pažiūra.

Būvio kova negalėjo būti raidos varikliu

Negalėjo būti dėl šių priežasčių:

a) Tobulesni, bet dar neparuošti darbui padargai negali padaryti gyvūno stipresnio ir todėl negali jam lemti pergalės kovojant dėl būvio, ir todėl būvio kova negali daryti tobulesniųjų gyvūnų atrankos - negali

būti raidos varikliu.

Pažvelkime į dabartinius gyvūnus. Jų organizmai sudaryti iš daugelio padargų: kojų, sparnų, akių, ausų, plaučių ir t.t. Iš Darvino teorijos išeitų, kad visų šių padargų pirmykštis gyvūniukas dar negalėjo turėti. Jie turėję atsirasti vėliau pirmykščio gyvūniuko palikuonims. Visi padargai turėję atsirasti atsitiktinai, t.y. niekam neplanavus. Išeitų, kad pradžioje turėję atsirasti tik visų tų padargų užuomazgėlės. Šios užuomazgėlės per milijonus metų turėję pažažėle kisti. Kintant jose turėję atsirasti visokių - ir menkaverčių, gyvūnui nenaudingų, ir vertingesnių, gyvūnui naudingų, savybių.

Būvio kovoje gyvūniukai su tobulesnėmis savybėmis pergalėdavę menkesnius gyvūniukus. Taigi būvio kovoje menkavertės užuomazgėlių savybės turėjusios nykti, o vertingosios, naudingosios likti. Tuo būdu būvio kova užsimezgusių padargų (pvz. užsimezgusios ausies) savybes sijojusi, dariusi tobulesniųjų savybių atranką ir taip padargų užuomazgas po truputį tobulinusi, kol per milijonus metų pavertusi tobulais, galinčiais veikti padargais.

Ši pažiūra klaidinga. Juk padargų užuomazgos, būdamos dar netapusios tikrais padargais, galinčiais veikti, aišku, per

milijonus metų negalėjo dirbti savo darbo: pvz, paukščio pečiuose atsiradusios dvi nežymios karputės, t.y. būsimųjų sparnų užuomazgos, kol dar nebuvo pavirtusios tikrais sparnais, per milijonus metų negalėjo plasnoti.

Aklo gyvūno kaktoje nei iš šio, nei iš to, atsiradusios dvi spregelės, t.y. dvi būsimųjų akių užuomazgėlės, kol dar buvo netapusios tikromis akimis, per milijonus metų negalėjo matyti.

Gyvūno kiaušo viduje atsiradęs medžiagos trupinėlis, t.y. būsimųjų smegenų užuomazga, kol buvo nepavirtusi tikromis smegenimis:, per milijonus metų negalėjo organizmo veiklos vairuoti.

Krūtinės ląstoje atsiradusi medžiagos kruopelė, t.y. būsimosios širdies užuomazg a, kol vystėsi raidoje, kol nebuvo tapusi tikra širdimi, per milijonus metų negalejo plakti ir neplakė, nevarinėjo kraujo, nes be to ir gyslės dar buvo neparuoštos, netinkančios darbui.

Ir plaučių užuomazga, kol buvo nepavirtusi tikrais plaučiais, per milijonus metų nekvėpavo. Skrandžio, žarnų, jaknų, tulžies užuomazgos, kol buvo nepavirtusios pilnaverčiais virškinimo organais, per milijonus metų nevirškino maisto.

Iš Darvino teorijos išeitų, kad ir visi kiti gyvūno padargai, užsimezgę, bet dar

užsimezgę, bet dar neparuošti darbui, per milijonus metų negalėjo veikti ir neveikė. Tokie pradėti, bet nebaigti padargai negalėjo gyvūnui būti naudingi būvio kovoje, negalėjo gyvūno padaryti stipresnio už kitus gyvūnus, kurie tokių vertingų užuomazgėlių neturėjo. Tokie neišsivystę padargai greičiau tik galėjo trukdyti kovoje dėl būvio.

Todėl šios vertingosios užuomazgėlės negalėjo būvio kovoje lemti tobulesniam gyvūniukui pergalės. Ir todėl ši įsivaizduojamoji būvio kova negalėjo daryti tobulesniųjų gyvūnų atrankos, ir todėl negalėjo būti tolimesnės raidos varikliu, nes kaip minėta, gyvūnai su truputį patobulėjusiais bet dar nebaigtais ir neveikiančiais mechanizmais buvo nė trupučio nestipresni už tuos, kurie tokių tobulesnių padargų neturėjo.

Apskritai kalbant, apie tokį pirmykštį gyvūniuką, reikia štai ką pasakyti: jeigu šio gyvūniuko ir širdis, ir gyslos, ir plaučiai, ir skrandis, ir kojos , ir akys ir visi kiti įsivaizduojami ir neįsivaizduojami organai pradžioje sudarė tik būsimųjų , tikrųjų, veiksmingųjų padargų užuomazgėles , tai toks gyvūniukas turėdamas darbui neparuoštus padargus, turėdamas tik visų tų padargų neveikiančias užuomazgas iš viso negalėjo ne tik veikti, bet netgi egzistuoti.

Toks neišsivystęs neišraidojęs gyvūniukas - tai evoliucionistų-materialistų fantazijos padaras, tai vaikiška moksliškai skambanti pasakėlė.

b) Atrofijos dėsnis. Šiuo dėsniu neveikiančios padargų užuomazgos ne tobulėja, bet menksta. Atgi tad Darvino įsivaizduojamojo gyvūniuko palikuonių užsimezgę padargai galėjo raidoti vystytis, darytis tobulesni, per milijonus metų neveikdami, nedirbdami savo darbo, pvz. akis per milijonus metų nematydama, širdis neplakdama plaučiai nekvėpuodami ? ...

Taigi, materialistų teiginys, kad pirmykščio gyvūniuko palikuonyse atsitiktinai atsiradę padargų pradmenys, per milijonus metų neveikdami, užuot nykę, menkę, po truputį vis tobulėję, vystęsi, raidoję - šis materialistų teiginys prieštarauja atrofijos dėsniui ir todėl yra klaidingas.

Vadinasi, Darvino teorija nepajėgia įrodyti, kad jo sugalvotojo pirmykščio gyvūniuko palikuonys būtų po truputį, niekam neplanavus, kitę, kisdami vis kovoję dėl būvio, kovodami tobulesni menkesniuosius nikinę ir taip sukūrę dabartines gyvūnų rūšis ir net patį žmogų.

<u>Iškasenų duomenys nerodo, kad gyvūnai būtų kilę iš vienos šaknies - iš pirmykščio gyvūniuko</u>

Amžių būvyje vandenys dažnai aptvindavo įvairias žemės vietas, nuskandindami įvairiausius gyvūnus. Šių gyvūnų liekanas apklodavo vandenų nuosėdos. Šios nuosėdos amžių būvyje suakmenėjo. Vieni nuosėdų sluoksniai yra atsiradę anksčiau, kiti vėliau. Mokslininkai yra nustatę šių suakmenėjusių nuosėdų amžių. Taip yra atsiradusi vadinamoji žemės istorijos knyga.

Seniausias žemės istorijos tarpsnis, palikęs geologinių nuosėdų, yra pasibaigęs prieš 520 milijonų metų. Jis vadinasi Prieškambris. Šis pats seniausias žemės istorijos tarpsnis truko apie pusę milijardo metų. Prieškambrio nuosėdose randama liekanos tik dvejeto mažų gyvūnėlių. Vienas jų, kirmėlio pavidalo, yra žieduočių (anelidų,) o kitas - duobagyvių (coelenteratų) grupės.

Baigiantis Prieškambriui ir prasidedant Kambriui, staiga ima ir atsiranda ko ne visi bestuburių gyvūnų būriai, būtent: minkštakūniai, spygliuočiai, vėžiagyviai ir t.t. - iš viso apie 30 rūšių. Prieškambrio nuosėdose šių gyvūnų pėdsakų nerandama., nors Prieškambrio nuosėdos, galima sakyti, nesiskiria nuo Kambrio nuosėdų.

Jeigu šios 30 rūšių būtų kilę lėtos raidos būdu iš ankstesnių, menkesnių rūšių bei porūšių, tai Prieškambrio nuosėdose tikrai būtų likę liekanų. Ba kaip minėta, Prieškambrio nuosėdose yra randama liekanos tik dvejeto mažų gyvūnėlių, priklausančių žieduočių ir duobagyvių grupėms. Šie dviejų rūšių gyvūnėliai nieko bendra neturi su šia trisdešimčia naujųjų rūšių, staiga atsiradusių ant Prieškambrio ir Kambrio slenksčio.

Vadinasi, iškasenos nerodo, kad šios trisdešimt rūšių būtų lėtos raidos būdu kilusios iš kažkokių ankstesniųjų rūšių bei porūšių: iškasenos rodo jų staigų ir savarankišką atsiradimą. Tai griauna Darvino teoriją, kad vėlyvesnieji gyvūnai lėtos raidos būdu turėję kilti iš ankstyvesniųjų.

Stuburiniai gyvūnai, t.y. gyvūnai, turintys griaučius, yra atsiradę maždaug prieš 400 milijonų metų. Žemės nuosėdose yra iškasama labai daug jų liekanų. Iš šių iškasenų yra nesunku nustatyti stuburinių gyvūnų istoriją, jų atsiradimo eigą.

Pirmieji stuburiniai gyvūnai gyveno vandenyje. Tai buvo pirmosios žuvys. Po jų atsirado kiempės (kiaupės, arba amfibijos, tai stuburinių gyvūnų skyrius, kurių lervos, pvz. varlių buožgalviai, gyvena vandenyje ir kvėpuoja žiaunomis, o su-

augáliai ima kvėpuoti plaučiais, nors daugeliui uodeguotųjų kiaupių žiaunos išlieka visam gyvenimui.)

Po kiaupių pasirodė ropliai. Po roplių atsirado paukščiai ir dar vėliau - žinduoliai gyvūnai). Jų atsiradimo kelias buvo gan ilgas. Tarp pirmųjų paprasčiausiųjų žuvų ir pirmųjų žinduolių galėjo praeiti apie 250 milijonų metų.

Matome, kad ilgus milijonus metų trukusiu laikotarpiu yra atsiradę tobulesni gyvūnai Čia gali į galvą šati mintis, kad jie visi esą kilę vieni iš kitų, palaipsniui, t.y. kad iš paprastesnių gyvūnų, vos pastebimai jiems kintant, labai ilgu laikotarpiu esą atsiradę kaskart vis tobulesni ir tobulesni.

Ši pažiūra daug kam maga ir paviršutiniškai galvojant, gali atrodyti esanti teisinga. Tačiau iškasenos šios pažiūros nepatvirtina. Tie žuvys, tiek po jų atsiradusios kiaupės, tiek po kiaupių atsiradę ropliai, tiek po roplių paukščiai ir po paukščių žinduoliai nesudaro vientisos grandinės, rodančios, kad jie visi būtų kilę vieni iš kitų.

Iškasenos rodo, kad šie gyvūnų skyriai: - žuvys, kiaupės, ropliai, paukščiai ir žinduoliai - savo sąranga vieni nuo kitų labai skiriasi. Ir ne tik gyvūnų skyriai tarpusavyje labai skiriasi, bet net ir kuriam vienam

skyriui priklausančios rūšys tarpusavyje neapsakomai skiriasi.

Prieš 400 milijonų metų, kaip minėta, atsirado pirmosios žuvys. Iškasenos nerodo, kad šios žuvys būtų kilusios iš minėtųjų 30 minkštakūnių rūšių lėtos raidos būdu. Visos pirmosios žuvys atsirado staigmeniškai ir visos tuo pačiu laikotarpiu, ir jos vienos nuo kitų taip skiriasi, kad jokiu būdu negalima teigti jas kilus vienas iš kitų lėtos raidos keliu.

Maždaug prieš 300 milijonų metų atsirado 12 būrių kiaupių (amfibijų). Tai, kaip minėta, gyvūnai, galintys gyventi tiek vandenyje, tiek sausumoje. Visos šios kiaupių rūšys tarpusavyje labai skiriasi. Iškasenos nerodo, kad jos būtų kilusios iš kažkokių vieno ankstyvesnių kelmo, iš kokios vienos žuvies ar pagaliau vienos iš kitų lėtos raidos būdu. Visos minėtosios kiaupės atsirado staigmeniškai ir tuo pačiu laikotarpiu, ir tobulai paruoštos gyventi.

Po kiaupių, kaip minėta, atsirado ropliai, o po roplių - paukščiai. Ir kadangi paukščiai yra atsiradę po roplių, tai išeitų, kad ropliams nei iš šio, nei iš to, t.y. niekam neplanavus, turėjusios atsirasti plunksnų užuomazgos ir pečiuose po dvi kar-

putės, t.y. po dvi būsimųjų sparnų užuomazgėles, dar visai nepanašias į būsimuosius sparnus. Šios dvi karputės roplio palikuonių pečiuose turėjusios po truputį tobulėti, darytis vis panašesnės į sparnus ir pagaliau pavirsti tikrais sparnais, galinčiais plasnoti.

Jeigu taip būtų buvę, tai žemės sluoksniuose rastume daug tokių gyvūnų su tobulėjančiais, bet dar nebaigtais sparnais. Bet, deja, tokių roplių-paukščių žemės sluoksniuose nerandama.

Apskritai kalbant, pasakytina: jeigu gyvūnai būtų atsiradę vieni iš kitų vos pastebimai palaipsniui kisdami, tai daugėjant iškasenoms, turėtų vis daugiau ir daugiau atsirasti liekanų, kurios turėtų parodyti, kad tarp dabar pažįstamų skirtingų - viena nuo nuo kitos nutolusių - rūšių, pvz. tarp driežo ir šikšnosparnio, praeityje būta dar ir gausybės tarpinių rūšių, tarpinių grandžių, jungiančių skirtingas, viena nuo kitos nutolusias rūšis į vieną tolydinę, pvz. driežo-šikšnosparnio grandinę, kurioje gretimos rūšys, gretimos grandys maža kuo vienos nuo kitų tesiskirtų, kaip, pvz. maža kuo tesiskiria vienos veislės arklys nuo kitos veislės arklio.

Tačiau, deja, iškasenos nerodo, kad šių tarpinių rūšių, tarpinių grandžių kada nors būta. Todel vienas žymiausių dabar iškasamų stuburinių gyvūnų tyrinėtojų, Harvardo universiteto profesorius Romeris sako :

"Remiantis šiandien turimais duomenimis, re: reikia štai ką pasakyti: Kuo daugiau šiandien randama iškasenų, tuo abejotinesnė darosi palaipsniškoji gyvūnijos raida-kaita".

Gal dar ne visos liekanos rastos ?

Šių duomenų akivaizdoje kai kas dar bandė teigti, kad tokių rūšių, tarpinių grandžių, jungiančių dvi kurias nors skirtingas viena nuo kitos nutolusias rūšis į vieną tolydinę grandinę, esą buvę, tik šių rūšių liekanos dar nesurastos.

Bet kodėl mes randame tik skirtingas rūšis ? Ir kodėl nerandama jas jungiančių tarpinių rūšių ? Juk šių tarpinių rūšių turėtų būti daug kartų daugiau, negu skirtingųjų, jeigu tikrai būtų buvusi palaipsniškoji gyvūnijos kaita-raida. Vadinasi, toks teiginys, kad tarpinių rūšių esą buvę , tik jos esančios dar nesurastos, yra nemoksliškas - tai niekuo nepagrįsta vaikiška spėlionė, kuria bandoma ramstyti pasenusias Darvino pažiūras.

Aukštesnėms rūšims kilti iš žemesniųjų buvo per maža laiko

Jeigu vienas gyvūnas būtų lėtai, vos pastebimai, kisdamas, pavirtęs antru, antras - trečiu, trečias - ketvirtu ir t.t., jeigu pvz. mašalas būtų pavirtęs uodu, uodas - muse, musė - sparva, tai tokiu lėtu būdu (kokiu, pvz. rūšis šakojasi į veisles) atsirasi visoms gyvūnijos rūšims vienoms iš kitų būtų reikėję daug daug milijardų metų. Taigi, aukštesnėms rūšims kilti iš žemesniųjų žemėje buvo per maža laiko. Šiam faktui pavaizduoti imkime šikšnosparnio istoriją.

Šikšnosparnis yra pasirodęs prieš 70 milijonų metų. Iškasenos rodo, kad prieš jį būta labai daug visokių už jį žemesnių gyvūnų - roplių. , be· bet iškasenos nerodo, kad šikšnosparnis būtų kilęs iš kurio vieno šių žemesniųjų: iškasenos mums nepateikia jokių tarpinių rūšių, jungiančių šikšnosparnį su minėtomis žemesnėmis labai skirtingomis rūšimis - su ropliais. Šia proga gamtininkas Simsonas sako :

"Jeigu šikšnosparnis tikrai būtų kilęs lėtos raidos būdu iš vieno kurio žemesnio gyvūno -roplio, tai šiai raidai, t.y. ropliui pavirsti šikšnosparniu , būtų reikėję daugiau kaip pusės milijardo metų). Taigi ši raida (roplio virtimas šikšnosparniu - aut.) būtų turėjusi prasidėti Priekambryje

Prieškambryje. (t.y. tada, kai dar nebuvo pačių roplių, maždaug prieš 750 milijonų metų)."

Juk kaip minėta, Prieškambryje gyvavo tik dvejetas mažų gyvūnėlių, priklausančių žieduočių ir duobagyvių grupėms. Taigi, kartojame: tokios raidos, kur aukštesnės rūšys turėjo kilti iš žemesniųjų, negalėjo būti, nes tokiai lėtai raidai žemėje buvo per maža laiko. Todėl esame verčiami manyti, kad įvairios rūšys turėjo kilti ne lėtos raidos būdu: jos turėjo kilti, žemės paviršiuje atsirasti staigmeniškai.

Darvinistų bei materialistų teiginį, kad visos gyvūnijos rūšys, nuo pat gyvūnijos pradžios iki šiol pamažėle kisdamos perėjusios į naujas rūšis, griauna dar ir šie duomenys:

Mėlynoji algė

Mėlynoji algė, arba mėlynasis dumblis, (toks vandens augalėlis) turi jau milijardą metų amžiaus. Šis augalėlis yra senesnis už visus augalus ir gyvūnus, ir jis iki šiol tebėra neperėjęs į kitą augalo bei gyvūno rūšį.

Jūros ežiai

Jie yra kilę pačioje gyvūnijos pradžioje ir dabar tebegyvuoja, tik jie - dabartiniai palikuonys - yra menkesni už pirmuosius.

Pelekuotasis spurgas

1938 m. prie Pietinės Afrikos krantų vienas žvejų laivas sugavo didžiulę žuvį. Ji svėrė 80 kg ir buvo bijologams staigmena. Jos vardas pelėkuotasis spurgas. Jos protėviai yra atsiradę prieš 350 milijonų metų. Gamtininkai iki šiol galvojo, kad ši žuvis prieš 60 milijonų metų išnykusi. Ir va, nepaisydama darvinistų teorijos, kad visi gyvūnai turėję kisti ir virsti naujais gyvūnais, šį žuvis per 350 milijonų metų išliko nepakitusi, nepavirtusi naujos rūšies gyvūnu.

Nautilas (laivelis)

Nautilas - tai minkštakūnis, atsiradęs maždaug pried 500 milijonų metų, tebegyvuoja ir šiandien Indijos vandenyne, nepavirtęs naujos rūšies šyvūnu.

Šikšnosparniai, voverys, kiškiia, kurmiai, ežiai, vilkai, šakalai...

Šie gyvūnai yra pasirodę prieš 70 milijonų metų. Iškasenos nerodo, kad jie būtų kilę iš kurių kitų, žemesnių gyvūnų. Ir šie gyvūnai tebėra iki šiol nepakitę - nepavirtę jokiais naujais gyvūnais.

MUSĖ

Muziejuose yra gintaro gabaliukų, kuriuose galima pamatyti musę lyg gyvą. Ši musė prieš 70 tūkstančių metų įklimpo ir nuskendo skystuose sakuose, kurie sukietėjo ir pavirto gintaru. Ši musė yra lygiai tokia, kaip ir mūsiškės. Vadinasi, musė per 70 tūkstančių metų nė kiek nepakito, t.y. musė liko muse.

Vis dėl to tam tikros raidos būta: rūšių kista į veisles

Iškasenos, kaip mineta, rodo, kad įvairios gyvūnų rūšys amžių būvyje atsirado ne vienu laiku, bet vienos anksčiau, kitos vėliau. Bet iškasenos nerodo, kad vėlyvesnės rūšys būtų kilusios iš ankstyvesniųjų. Atvirkščiai, iškasenos rodo, kad gyvūnų rūšys kilo vienos nuo kitų nepriklausomai ir visiškai nelauktai, ir be to, pakankamai tobulos, galinčios savarankiškai gyvuoti, egzistuoti.

Atsiradusios gyvūnų rūšys, kad ir buvo pakankamai tobulos, bet amžių būvyje po truputį kito, ir ne tik kito, bet netgi tobulėjo. Kai kurios jų kisdamos išsišakojo į porūšius arba veisles. Tokiu būdu ilgainiui atsirado visokių tos pačios rūšies porūšių arba veislių, pvz. visokių arklių, visokių dram...

Čia įsidėmėtina, kad įvairūs tos pačios rūšies pvz. arklio, porūšiai arba veislės, turi visas pagrindines savo rūšiai būdingas savybes. Todėl gamtininkas, o labai dažnai net ne gamtininkas gali pasakyti, kad čia pvz. arklys, o ten jau dramblys arba karvė, nors arklio, dramblio ar karvės yra įvairių rūšių porūšių arba veislių.

Staigmeniškai atsiradusios gyvūnų rūšys, kisdamos ir šakodamos į veisles, kad ir buvo pakankamai tobulos, dar ir toliau tobulėjo, ir pasidarė, kaip minėta, ne tik labai įvairios, bet netgi pasiekė aukščiausią savo rūšies tobulumo laipsnį.

Pačią bet kokios gyvūno rūšies pradžią, patį pirmąjį rūšies atsiradimo tarpsnį gamtininkai vadina tipo geneze, arba rūšies pradme, o antrąjį gyvūno rūšies tarpsnį, kai rūšis lėtai kisdama, lėtai šakodamasi į veiles, ilgainiui pasiekia patį aukščiausiąjį savo rūšies tobulumo laipsnį, gamtininkai vadina tipo staze, arba rūšies jaunatve.

Toliau iškasenos rodo, kad gyvūnų rūšys, net ir patį aukščiausiąjį savo tobulumo laipsnį pasiekusios, dar kito . Bet ar jos kisdamos toliau tobulėjo ? Iš Darvino teorijos išeitų,

kad rūšys kisdamos turėjusios ir toliau tobulėti, bet iš tikr ųjų, rūšys pasiekusios jaunatvės tarpsnį, toliau kisdamos nebetobulėj(Jos, užuot tobulėjusios, toliau tik menko, prastėjo: iš tobulesnių rūšių bei porūšių atsirado menkesnės. Šį rūšies menkimo tarpsnį gamtininkai vadina tipo lize, pasakytume, rūšies senatve. Šiame rūšių kaitos tarpsnyje viena gyvūno rūšis nepavirsta kita, žemesne, rūšimi, o tik pasidaro ydingesnė. Čia pasidaro arba patys tos rūšies vienetai nebenormalūs, - ar per dideli, ar per maži, - arba jų padargai pasidaro nebenormalūs ir netgi nebenaudingi, pvz. dramblio iltys rūšies menkimo eigoje yra pasidariusios per didelės ir atgal riestos, todėl - nebenaudingos. Briedžio ragai yra nenormaliai išaugę ir išsišakoję .

Šios nenormalybės gyvūnams yra aiškiai nenebenaudingos, bet jos yra ir nežalingos. Tai rodo, kad gyvūnai su šiomis ar kitomis sau nebenaudingomis savybėmis gyvuoja amžius. Gyvūnai su šiomis ar kitomis nebenaudingomis savybėmis nepasiduoda aplinkai: tvirtai laikosi savo rūšiai bei veislei būdingų savybių. Tai rodo, kad aplinka negali vienos gyvūno rūšies pakeisti kita nauja rūšimi.

Šios ir kitos rūšių atžanginės savybės, nenormalybės, prieštarauja Darvino minčiai, kad rūšys turinčios neribotai kilti aukštyn,

nuolat raidoti, tobulėti, bet ne menkti.

Visa, ką apie gyvūnų rūšių atsiradimą pasakėme, baigiant naudinga trumpai pakartoti ir padaryti galutines išvadas, būtent:

a) Įvairios rūšys milijonų metų būvyje kilo ne viena iš kitų ir ne lėtos raidos būdu, bet savarankiškai ir staigmeniškai. Toks buvo rūšių pradinis tarpsnis - tipo genezė.

Savarankiškai ir staigmeniškai atsiradusios gyvūnų rūšys prieštarauja Darvino minčiai, kad rūšys esą kilusios vienasiš kitų, ir kad jos kilusios lėtos raidos būdu.

b) Savarankiškai kilusios rūšys milijonų metų būvyje lėtai kito, tobulėdamos ir šakodamos į veisles. Tai buvo rūšių jaunatvės tarpsnis - tipo stazė. Šis faktas rodo, kad tam tikros raidos tikrai būta, ir todėl šiuo atveju Darvino teorija yra teisinga.

c) Pasiekusios tam tikrą tobulumo laipsnį, rūšys ėmė neberaidoti, nebetobulėti, bet ėmė menkti. Šis faktas rodo, kad Darvinas klydo, sakydamas, kad rūšys turinčios neribotai tobulėti.

Ar gyvūnijos raida būtų galėjusi vykti be Dievo ?

Jeigu gyvūnija būtų tikrai kilusi iš pirmykščio gyvūniuko labai lėtos raidos būdu, kaip teigė Darvinas, per milijonus metų, arba, jeigu

būtų kilusi labai greitos raidos būdu, kaip, p
pvz. dabar labai greit - per keletą savaičių -
iš menko kiaušinėlio kyla naujas paukštis, o
iš dar menkesnių gemalėlių per keletą ~~[illegible]~~
mėnesių kyla gan dideli gyvūnai ?

Įrodyta, kad kova dėl būvio tikrai negalėjo būti raidos varikliu, negalėjo gyvūnų mėtyti, sijoti, - negalėjo daryti tobulesniųjų gyvūnų atrankos.

Ir ligšiolinės iškasenos, kaip minėta, mus verčia taip manyti. Bet jeigu vėlyvesnės iškasenos parodytų, kad visi taip nuostabiai sudaryti ankstyvesnieji ir mūsų laikų gyvūnai tikrai yra kilę iš pirmykščio gyvūniuko labai lėtos arba labai staigios, t.y. šuolio, raidos būdu, tai mums kiltų, ir be abejo ateistams turėtų kilti, (kaip ir Darvinui kilo) didysis klausimas - filosofinis klausimas:

Ar negyvi, neorganizuoti, neprotaujantys atomai gali per labai ilgą laiką, pvz. per milijoną metų, ar per labai trumpą laiką, pvz. per vieną minutę, tapti organizuotais ir gyvais organizmais ir pagaliau žmogumi patys vieni, t.y. be protaujančio kūrėjo, be protaujančio organizatoriaus ?

Ateistai mums, be abejo, atsakytų:

-Taip ! Gamta, gamtoje esančios jėgos - negyvos, aklos, neprotaujančios jėgos - pačios vienos, nesikišant jokiam antgamtiniam protui, gali per tam tikrą laiką paversti

palaidus atomų telkinius organizuotais ir gyvais organizmais ir pagaliau neapsakomai sudėtingu ir protaujančiu kūriniu - žmogumi !

Bet gi mūsų filosofiniu samprotavimu, planingų organizuotų, sistemingų daiktų, pvz. laikrodžio ar lėktuvo ir ypač gyvų organizmų, pvz. žmogaus, neprotaujančios gamtos jėgos jokiu būdu negali sukurti nei per ilgą, nei per trumpą laiką.

Taip manome dėl to, kad sudėtingą planą, tvarką, sistemą, tikslišką daikto, pvz. laikrodžio dalių judėjimą, mes laikome savaime aiškiu, neginčytinu protavimo atspindžiu, t.y. protavimui būdinga apreiška, ir todėl - protavimo padariniu, rezultatu.

O ateistų samprotavimu, ne vien protas, bet ir neprotaujanti gamta net planingiausius kūrinius milijonų metų būvyje galėjusi sukurti ir juos sukūrusi. Ir jie taip mano dėl to, kad jie net ir sudėtingiausiame plane, sudėtingiausioje, tiksliškiausioje kūrinio dalių sistemoje nenori matyti bei pripažinti savaime aiškių protavimo pėdsakų, protavimui būdingų žymių. Todėl jiems net ir protiškiausiai sudaryti daiktai (t.y. daiktai, kurių planinga bei tiksliška sandara rodo protavimo žymes, pvz. laikrodis) atrodo galįs kilti savaime, t.y. be protaujančio kūrėjo, milijardo metų būvyje.

Su tokiais žmonėmis, kurie sudėtingiausioje sistemoje nenori pripažinti protavimo pėdsakų, protavimui būdingų žymių, protavimo

atspindžių, ginčytis beprasmiška, nes jiems trūksta noro pamatyti nemalonią tiesą - Didžiojo Proto, Didžiojo Organizatoriaus buvimą.

Vadinasi , jeigu iškasenos parodytų, kad visa gyvūnija kilusi iš pirmykščio gyvūniuko lėtos raidos būdu, tai logiškai galvojant būtų aišku, kad šią raidą varyti pirmyn tegalėjo tik planuojantis Protas. Taip sakome dėl to, kad aklos, proto neturinčios ir proto nevairuojamos jėgos nė per milijardus metųn negali sukurti tvarkingo, planingo, sistemingo ir tiksliškai veikiančio daikto, pvz, laikrodžio ar lėktuvo (tai logikos aksioma), ir jokiu būdu negali sukurti (ir negalėjo sukurti) planingų, nuostabiai tiksliškai veikiančių gyvųjų mechanizmų , pvz. paukščių, kurie yra milijardus kartų sudėtingesni, planingesni ir tiksliškesni už laikrodį ar lėktuvą.

Kaip paikas būtų tas, kas sakytų, kad laikrodis pasidaręs pats, arba kad jį sukūrusi neprotaujanti gamta. ! Argi ne paikesnis yra tas, kas sako, kad paukščius sukūrusi neprotaujanti gamta! Juk paukštis yra tobulesnė mašina už lėktuvą, taigi ir jai padaryti reikėjo tobulesnio mechaniko. Ir tas mechanikas buvo Dievas.

X-X-X-X-X-X-

T U R I N Y S

X-X-X-X-X-X-X-